

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/158/2019/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

215/2019. (VII.15.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a panaszos¹ 2019. április 18-án postai úton előterjesztett panaszát a 2019. július 15-én – Dr. Kozma Ákos testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

átteszi

az intézkedést foganatosító szerv – G. Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem történt, valamint alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos gondnoka (Józsa Pál) 2019. április 18-án postai úton terjesztett elő panaszt, a panaszossal szemben 2019. április 2-án foganatosított rendőri intézkedéssel szemben.

I.

1) A panaszos gondnoka (a panaszos édesapja) beadványában előadta, hogy 2019. április 2-án a lakóhelyükön, a kertes családi házukban történt rendőri intézkedés velük szemben.

A gondnok előadta, hogy 10 és 11 óra magasságában a megjelölt cím alatti lakóhelyükön megjelentek a rendőrök, és a fiát keresték. Megjegyezte, hogy a rendőrök öten, szolgálati kocsival érkeztek, még villogót is használtak. Az öt rendőrből kettő nyomozó volt. Bementek és megkérdezték a gondnokot, hogy hol van a fia. Ő elmondta nekik, hogy nincs otthon, mert az édesanyját kísérte el a szívkórházba.

^{1 1 1} Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A panaszossal kapcsolatban a gondnok rögzítette, hogy cselekvőképességet kizáró gondnokság alatt áll, ő a gondnoka. A fia azért áll gondnokság alatt, mert beteg, közepes mértékű, több, mint 50%-os fogyatékossgát állapítottak meg nála, emiatt teljességgel munkaképtelen. Gyógyszert is szed, pszichiátriai kezelésben részesül.

Mikor a rendőrök megjelentek, a gondnok mondta nekik, hogy nincs otthon a fia, majd ezt követően, pár órával később újból megjelentek, mikor a panaszos és édesanyja hazaértek. A rendőrök bent az ingatlanuk területén elkezdtek „húzkodni” a panaszost a betonjárán. Az édesanyja megpróbálta megakadályozni, odaállt, megfogta a fiát hátulról, szólt a rendőröknek, hogy ne vigyék el, mert beteg. A rendőrök ez nem érdekelte, húzták tovább kifelé a panaszost, és az egyik rendőr a csípőjével taszított egyet a panaszos édesanyján, aki ennek következtében elvesztette egyensúlyát és elesett. A panaszos édesanyja az esés következtében megsérült bal lábán, bokacsontja megrepedt és a bokáján meghúzódott az ín. Ezekről a sérülésekről aztán trombozisos alakultak ki az ereiben. Ezt a sérülést begipszelték. A gondnok nem érti, hogy miért léptek fel vele szemben ilyen módon, szeptemberben lesz 80 éves.

Az intézkedésre azért került sor, mert a rendőrök azt állították, hogy a panaszos az egyik „roma gyerektől” ellopott egy nyulat. Ezt arra alapozták, hogy a gyereknek volt a nyúl törzskönyve, holott a panaszos nem ellopta a nyulat, hanem cserélte a gyerekkel. A panaszos adott érte kettő másik nyulat, de hazaérve látta, hogy be lett csapva. A gondnoka ezt mondta is neki, ezért a panaszos visszavitte a kapott két nyulat, és visszacserélte azokat az eredetileg sajátjára, viszont az állat törzskönyve ott maradt a gyereknek. Ez a gyerek pedig ezt kihasználva azt állította a rendőröknek, hogy az állatot eredetileg ő vette. A törzskönyvezett nyulat a panaszos K. I.-tól vásárolta, aki vállalta, hogy erről tanúskodik is.

A panaszossal szemben úgy intézkedtek a rendőrök, hogy ketten kivitték őt, kihúzkodták és leteperték az árokparton a földre, csavargatták a kezét, rátérdeltek, majd hátrabilincseltek a kezeit. A bilincselés nyomai hetekkel később is látszanak még. A panaszos kérte őket, hogy egy kicsit oldjanak rajta, de ezt megtagadták. Az ingatlan előtt, hátrabilincselte kézzel 30-40 percig várakoztatták a panaszost, kitéve a megszégyenítésnek, minden ott elhaladó előtt. A rendőrök össze-vissza telefonáltak, mert tanácsstalanok voltak, hogy hová vigyék a panaszost.

A panaszos nővére mondta a rendőröknek, hogy a panaszosnak gyógyszer kell. Ki is vitte neki, a panaszos bevette, és ahogy a nővére itatta, az első korty után minősíthetetlen modorral kiverték a kezéből a poharat. Utána a panaszost beültették a szolgálati kocsiba és elvitték magukkal.

Először a körzeti orvoshoz vitték. A családorvos éppen rendelt, a váró zsúfolásig tele volt betegekkel, a panaszos pedig kénytelen volt eltűrni ezt a megaláztatást is, megbilincselve, az állatok ellátásához viselt ruházatban, koszosan, büdösen kísérték be a várótermen keresztül a rendelőbe. A háziorvos is szégyenletesen otromba módon viselkedett, megalázó megjegyzéseket tett a panaszosra, összejátszott a rendőrökkel, úgy alakította az ügyet, hogy az a rendőröknek kedvezzen. A pszichiátrián a szakorvosi vizsgálat nem látta indokoltnak a panaszos benntartását, a gondnok véleménye szerint tehát nem volt indokolt, hogy bevigyék a fiát a zárt osztályra, továbbá nélküle, a „gyámja” nélkül nem vihették volna el a panaszost a rendőrök.

A gondnok véleménye szerint rendőri túlkapások áldozataivá váltak, mert feljelentette a rendőrkapitányt, valamint a megyei rendőrfőkapitányt és T. ügyészt, még a T. ezredes úrnál.

A gondnok beadványában rögzítette, hogy a panaszos sajnálatosan az elmúlt 2 évben 3 millió forintot lopott el tőlük, a fém pénzkazettájukat elvitte, amelyben 860 ezer forint volt, és mintegy 600 ezer forint értékű arany ékszer. Ezen kívül számtalanszor lopott tőlük 10-20 ezer forintokat. Azt azonban nem mondta meg a gondnoknak, hogy mire kell neki a pénz, egészen három héttel a

beadvány írása előtti időpontig. Ekkor mindent elmondott: egy olyan lopása kapcsán, amiből rendőrségi ügy lett (nyulat lopott, de azt se magának). A gondnok a beadványnak ezen részén olyan történeteket ad elő, amelyek vizsgálata nem tartozik a Testület hatáskörébe, ezért ezek ismertetésétől a Testület eltekint.

2) A gondnok csatolta a panaszos orvosi dokumentumait, melyek ismertetése a panasz szempontjából nem indokolt, azonban szükséges rögzíteni, hogy eszerint a panaszos közepes mentális retardációja viselkedésromlással társul, egyéb specifikus személyiségzavara van és epilepsziás. A panaszos gyerekkora óta mentális problémákkal küzd, a külvilágot nem ismeri, nem érti, az anyagi javak, a pénz értékét nem ismeri, számolni sem tud, nagyon könnyen befolyásolható, időszakosan megjelenő indulatait fékezni nem tudja.

3) A gondnok csatolta a Megyei Kormányhivatal G. Járási Hivatal határozatát, melyben gondnokul rendelték ki a panaszos édesapját.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) V. J. c. r. főtörzsszázlós 2019. május 25-ei jelentésében válaszolta meg a Testület által feltett kérdéseket az intézkedéssel kapcsolatban.

2019. április 2-án a szolgálatparancsnoktól kaptak utasítást, mely szerint a bűnügyi osztályon dolgozó kollégák a segítségüket kérik a *bű. számú büntető eljárással kapcsolatban, a végrehajtandó kutatást és lefoglalást kellene biztosítani. A helyszínre 13 óra 45 perckor érkeztek (a r. főtörzsszázlós, S. J. r. törzsszázlós, S. A. r. törzsszörmester és B. A. r. főtörzsszörmester, azaz négy személy). A lakcím előtt leparkoltak, ennek során megkülönböztető fény- és hangjelzést nem alkalmaztak.

Az érkezésükre a panaszos gondnokának a napszaknak megfelelően köszöntek, és közölték, hogy bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt érkeztek ki, az elsődleges adatok alapján a panaszost keresik, aki megalapozottan gyanúsítható a cselekmény elkövetésével. A gondnok a rendőri kérdésre elmondta, hogy a fia jelenleg nincs otthon, mivel az édesanyját kísérte el a kórházba. A rendőrök közölték, hogy az ügyben szereplő eltulajdonított nyulat keresik. A gondnok beengedte a rendőröket az ingatlan területére, az udvar hátsó részén először az istállóban, utána a tyúkólban mentek végig, ahol több nyúlketrec volt található. Az udvar jobb oldali hátsó részében a tyúk udvarról nyíló féltető alatt az egyik ketrecben feltalálásra került a szürke óriás nyúl, melyet a fülében lévő tetoválás alapján beazonosítottak, lefoglalása megtörtént.

A gondnok az intézkedés során passzív magatartást tanúsított, a nyúl megtalálását követően ott hagyta a rendőröket, és fennhangon annyit mondott mindenre, hogy „Csináljanak, amit akarnak!”. Ehhez csatlakozott a lánya is, aki folyamatosan egy történetet hadart, és közben a hivatalt és a rendőrök munkáját ócsárolta. Az intézkedés végén a gondnok a kutatásról a helyszínen, kézzel készített jegyzőkönyvet nem volt hajlandó aláírni, elmondta, hogy ő semmit nem fog aláírni. Szóban többször megjegyezte, hogy ő már a kapitányt és a főkapitányt is feljelentette, és a járőröket is fel fogja, mivel a fiát mindig átvágják, mert nagyon beteg, és a rendőrök nem neki adnak igazat, hanem annak, aki átveri a gyereket. Az intézkedés során a gondnokkal közölték az intézkedés okát és menetét, amit ő tudomásul is vett. A rendőrök ott tartózkodása alatt, intézkedésük közben semmilyen összeszólalkozás nem történt, a rendőrök csendben hallgatták. Kényszerítő eszközt, testi kényszert nem alkalmaztak. A helyszínen 20-25

percet tartózkodtak a rendőrök, majd az utcán, közterületen átadásra került a nyúl a tulajdonos (Sz. K.) részére, 14 óra 15 perckor a rendőrök távoztak.

A TIK utasítást adott a rendőröknek, az azonos napon 15 óra 35 perckor érkező bejelentés alapján, mely szerint Sz. K.-t megfenyegette a panaszos telefonon, hogy a történetek miatt a lakóházát rá fogja gyűjtani, és mivel három kiskorúval él, félelmet keltett benne a kijelentés.

15 óra 47 perckor a rendőrök ismét megjelentek a panaszos címén. A forrónyom parancsnok utasította őket, hogy a panaszoszt bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt állítsák elő a rendőrkapitányságra, mivel ez a kutatás során nem történt meg, abból kifolyólag, hogy a panaszos nem tartózkodott otthon. Megkülönböztető fény- és hangjelzést ekkor sem használtak. A helyszínen a panaszos és édesanyja fogadták őket, akik éppen a kapuban tartózkodtak. A napszaknak megfelelően köszöntek, bemutatkoztak és elmondták az intézkedés okát, mire a panaszos édesanyja fennhangon elküldte őket, mivel elmondása szerint a fiát mindig átverik, mert ő nagyon beteg, és a rendőrök nem nekik adnak igazat. Ezután a rendőröket és a családjukat kezdték el szidni, miközben nagy volt a gyalogos forgalom a helyszínen. A rendőrök megkérték a panaszos édesanyját, hogy fejezze be, és hallgassa meg őket a tényekről, mely szerint a fia Sz. K. ingatlanján lévő nyúlketrecet felfeszítette, és onnan a törzskönyvvvel és fültetoválassal rendelkező kan nyulat eltulajdonította, ami a kutatás során feltalálásra és lefoglalásra került. A panaszos ezután Sz. K.-t telefonon súlyosan megfenyegette. A panaszos tehát megalapozottan volt gyanúsítható dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás végrehajtásával, valamint életveszélyesen megfenyegette Sz. K.-t. Az elmondottakat tudomásul vette a panaszos. Közölték vele, hogy a rendőrkapitányságra előállítják bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt, azonban a felszólításnak nem tett eleget, a biztonsági háromszögből kilépve a kapu mögé húzódott. A törvény nevében szavak előrebocsátásával a panaszos kezét a csuklójánál fogva megfogták, mivel aktívan ellenállt, testsúlyát felhasználva hátradőlt és rángatta a karjait, kiabált, valamint az édesanyja próbálta befelé húzni a fiát. Fia húzása közben a panaszos édesanyja a kapu kitámasztó rúdjaiban jobb lábával megakadt és elesett. S. A. r. törzsőrmester ezután megpróbálta felsegíteni, azonban ő fennhangon közölte, hogy „hagyjon békén, takarodjon innen”. A közben odaérkező lánya és férje megpróbálták felsegíteni, de akkor is visszaesett. A panaszos egy pillanatra az édesanyjára figyelt, ekkor már a kapu előtt voltak, a testhelyzete még mindig menekülő volt, rángatta a karjait és betámasztott. Felszólítást követően a főtörzszászlós a panaszoszt az egyensúlyából kibillentette, ekkor a panaszoszt földre tudta vinni, melyet kihasználva a jobb kezét bilincselő helyzetbe fordította a rendőr, és a szökés megakadályozása és az ellenszegülés megtörése végett megbilincselte hátra helyzetben. A panaszos édesanyja eközben a rendőr hátát ütötte, húzta a ruházatát és folyamatosan fennhangon kiabált, hogy „meg fogtok döglenni, nem mindig lesz rajtatok egyenruha”, „mit csináltok a fiammal” és „föllöktetek, feljelentelek titeket is”. Ez addig folytatódott, míg be nem rögzítették a panaszoszt a szolgálati gépkocsi jobb hátsó ülésére.

A bilincseléssel kapcsolatban rögzítette a rendőr, hogy zsanéros bilincset alkalmaztak, ami rögzíthető, és nem tud összezáródni még nyomásra sem, Kizárólag akkor okozhat hámsérülést a törzsszöklődés hatására, ha fészkelődik a bilincselte személy.

A panaszos hangulatingadozása és édesanyja sérülése miatt a TIK-en keresztül mentőt kért a rendőr a helyszínre, valamint segítséget, mivel a panaszos édesanyja folyamatosan „ment nekik”, kezét felemelve, támadólag, így több felé kellett figyelniük. A várakozás során a panaszos édesanyja lenyugodott, többszöri felszólításra tartotta a távolságot, kérésére a panaszosnak egy nyugtatót hozott a testvére. A nyugtató után a panaszos testvére további gyógyszereket akart adni testvérének, amit a rendőr megtagadott, mire a testvér tolazkodni kezdett. Ekkor a rendőr a jobb kezét maga elé tartotta, a távolságot jelölve, a testvér a kezének nekiment, ezáltal a kezében lévő műanyag vizespohár kiborult. A történetek hatására fennhangon kiabálni kezdett, majd elállt.

A helyszínen megjelent P. A. r. törzsszázlós, és nem sokkal később az OMSZ munkatársai is, akik megpróbálták ellátni a panaszos édesanyját, aki csak hosszas unszólásra szállt be az esetkocsiba. A kocsinhoz saját lábán ment, miközben a rendőröket átkozta és fenyegette, hogy „megdöglenek”, valamint a másik járőrrel közölte, hogy „tudom, hogy Ny-i vagy, leszel te még egyenruha nélkül, megdöglesz, elintézem”. A rendőr rögzítette, hogy a panaszos édesanyja egy papucsban volt, a rendőröknek az eleséséhez semmi köze nem volt, a fiát próbálta meg elhúzni, amikor fennakadt a kapu tartórúdjában. Az OMSZ munkatársai 16 órakor érkeztek, a panaszos édesanyjának sérüléseiről nyilatkozni nem tudtak az elsődleges vizsgálatot követően, így a beszállítást 16 óra 15 perckor megkezdték a kórházba sürgősségi osztályára.

A fentieket a rendőr jelentette a forrányom parancsnoknak, aki tájékoztatta, hogy a panaszos aznapi meghallgatására nem kerül sor, mivel mentális problémája van, ezért további orvosi vizsgálat szükséges. 16 óra 20 perckor a panaszt átszállították a házi orvosához, ahol a rendelőbe hátulról szállították be, ott elkülönítve, egy külön helyiségben vizsgálták. Ennek során semmilyen atrocitás nem érte, a zavartsága és hangulatingadozása miatt nyugtatót kapott és pszichiátriai intézetbe történő beutalásáról döntött az orvos. Ezt követően a szolgálati járművel a kórház pszichiátriai osztályára szállították a panaszt, ahol sérülés- és panaszmentesen 17 óra 15 perckor átadták az ügyeletes orvosnak. Mindkét személynél (a panaszos és édesanyja) biztonsági intézkedésről készült jelentés.

2) S. A. r. törzsőrmester 2019. május 28-ai jelentésében az előzőekben ismertetettekkel megegyező tartalommal számolt be a történetről, járőrtársának állításait megerősítette, ezért ezen jelentésnek csupán a releváns, kiegészítő információkat tartalmazó részeinek ismertetésére szorítkozik a Testület.

A r. törzsőrmester kiemelte, hogy a házi orvos rendelése az adott napon 17 óráig tartott. A panaszossal a rendelési idő vége előtt nem sokkal érkeztek meg, így a rendelőben csak néhány személy tartózkodott, akik érkezésüknek nem tulajdonítottak jelentőséget.

3) A panaszossal szemben alkalmazott biztonsági intézkedés végrehajtásáról szóló jelentés az az alábbiakat tartalmazza.

A panaszossal szemben a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 37. § b) pontja szerint önmagát vagy más veszélyeztető állapotban lévő személy érdekében biztonsági intézkedést fogantatosítottak. A bilincselést az Rtv. 48. § b) és c) pontja alapján fogantatosították, a testi kényszert pedig a 47. § alapján. A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 41. § (4) b) pontja szerint a kezek előre, illetőleg hátra bilincselését alkalmazták.

III.

1) A Testületnek elsőként azt kellett megvizsgálnia, hogy hatásköre mennyiben terjed ki az előadott sérelmek orvoslására. Ennek során az alábbi jogszabályi rendelkezésekre volt figyelemmel a Testület.

A Testület eljárását az Rtv. IX. Fejezetében, Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. A jogszabály 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri

intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette, választása szerint

- a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez **vagy**
- b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően
 - ba) az országos rendőrfőkapitány,
 - bb) a belső bűnmegelőzési és büntetőrendészeti feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy
 - bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója bírálja el.”

A panaszos gondnoka sérelmezte, hogy feleségén – állítása szerint – az egyik rendőr csípőjével taszított egyet, melynek következtében a felesége elesett. A gondnok továbbá előadta, hogy a lánya kezéből az egyik rendőr kiütötte a poharat, miután a testvérének nyugtatót adott. Ezzel kapcsolatban a Testület rögzíti, hogy vizsgálatának tárgyát csak az arra jogosult által benyújtott panaszban megjelölt panaszelemek képezhetik. A Testület erről tájékoztató levelében felvilágosította a panaszos gondnokát is, aki a felhívás ellenére nem csatolta a felesége és lánya által aláírt panaszt, sem a felesége és lánya által részére adott meghatalmazást. Így a gondnok által leírt cselekményt – amely feleségét és lányát érintette – a Testület nem teheti vizsgálat tárgyává.

A panaszos gondnoka sérelmezte továbbá a panaszt vizsgáló háziorvos által alkalmazott hangnemet és bánásmódot. Mivel a Testület kizárólag a rendőrség által foganatosított intézkedések körében jogosult vizsgálatot folytatni, az orvos cselekményeinek felülvizsgálata nem tartozik a Testület hatáskörébe.

IV.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – **megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát, IV. cikkében rögzített személyes szabadsághoz való jogát, a VI. cikkében foglalt jó hírnévhez való jogát, a XX. fejezetben rögzített testi épséghez való jogát, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát, az alábbiak szerint.**

- 1) A Testület elsőként azt értékelte, hogy a rendőrség a panaszt indokoltan, kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában vont-e intézkedés alá.

2019. április 2-án az intézkedő rendőrök a szolgálatparancsnoktól kaptak utasítást, hogy a bűnügyi osztályon dolgozó kollégák a segítségüket kérik a *.bű. számú büntető eljárással kapcsolatban, a végrehajtandó kutatást és lefoglalást kellene biztosítani. Később, az azonos napon 15 óra 35 perckor érkező bejelentés alapján a TIK utasítást adott, mely szerint Sz. K.-t megfenyegette a panaszos telefonon, hogy a történetek miatt a lakóházát rá fogja gyújtani, és mivel három kiskorúval él, félelmet keltett benne a kijelentés. A panaszos lakcímén a rendőrök ismét megjelentek 15 óra 47 perckor, mivel a forrónyom parancsnok utasította őket, hogy a panaszt bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt állítsák elő a rendőrkapitányságra, mivel ez a kutatás során nem történt meg, abból kifolyólag, hogy a panaszos nem tartózkodott otthon.

Az Rtv. 1. § (1) bekezdése szerint a rendőrség feladata az Alaptörvényben meghatározott feladatok mellett a határforgalom ellenőrzése, a terrorizmus elleni küzdelem és az e törvényben meghatározott bűnmegelőzési, bűnfelderítési célú ellenőrzés, valamint a bűncselekményből származó vagyon visszaszerzése.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat az Rtv. előírásait a következőkkel egészíti ki. A 9. § (1) bekezdése alapján a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

A rendőrségi dokumentációból kiderül, hogy Sz. K. 2019. április 2-án feljelentést tett a rendőrségen, mely szerint az egyik nyulát (körülbelül 15.000 forint értékű) a délelőtti folyamán, a ketrecet felfeszítve ellopták tőle. A nyulat a rendőrök a feljelentő által elmondottak alapján később a kutatás során megtalálták a panaszos ingatlanán.

A fentiek alapján megállapítható, hogy felmerült a szabálysértési értékre, dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás vétségének gyanúja.

A Büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 370. § (1) bekezdése szerint, aki idegen dolgot mástól azért vesz el, hogy azt jogtalanul eltulajdonítsa, lopást követ el.

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 177. § (1) bekezdése szerint, aki a) ötvenezer forintot meg nem haladó értékre lopást, sikkasztást, jogtalan elsajátítást, orgazdaságot követ el, úgyszintén, aki e cselekmények elkövetését megkísérli, szabálysértést követ el.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a panaszossal szemben felmerült a lopás vétség elkövetésének megalapozott gyanúja, amely a rendőrség oldalán intézkedési kötelezettséget keletkeztetett arra irányulóan, hogy feltárja a történeteket. Nem sérült tehát a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga az intézkedés foganatosítása által.

2) A Testület ezt követően a panaszossal szemben foganatosított biztonsági intézkedést vizsgálta.

a) A rendőri jelentésekből kiderül, hogy az intézkedés során a panaszosnál hangulatingadozások léptek fel, az intézkedés alól megpróbálta kivonni magát, továbbá a szülei (saját elmondásuk szerint) többször közölték a rendőrökkel, hogy ne vigyék el a panaszost, mert mentálisan beteg. A panaszos aznap meghallgatására nem kerülhetett sor, mivel a forrónyom parancsnok közölte az intézkedőkkel, hogy a panaszosnak mentális problémája van, ezért további orvosi vizsgálat szükséges. 16 óra 20 perckor a panaszost átszállították a házi orvosához, ahol zavartsága és hangulatingadozása miatt nyugtatót kapott és pszichiátriai intézetbe történő beutalásáról döntött az orvos. Ezt követően a szolgálati járművel a kórház pszichiátriai osztályára szállították a panaszost, ahol sérülés- és panaszmentesen 17 óra 15 perckor átadták az ügyeletes orvosnak. Mindkét személynél (a panaszos és édesanyja) biztonsági intézkedésről készült jelentés.

A gondnok csatolta a panaszos orvosi dokumentumait, melyek ismertetése a panasz szempontjából nem indokolt, azonban szükséges rögzíteni, hogy eszerint a panaszos közepes mentális retardációja viselkedésromlással társul, egyéb specifikus személyiségzavara van és epilepsziás. A panaszos gyerekkora óta mentális problémákkal küzd, a külvilágot nem ismeri,

nem érti, az anyagi javak, a pénz értékét nem ismeri, számolni sem tud, nagyon könnyen befolyásolható, időszakosan megjelenő indulatait fékezni nem tudja.

Az Rtv. 37.§-a szerint, a rendőr az önveszélyes állapot vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet megszüntetése, továbbá az államhatár védelme érdekében b) intézkedik az önmagát vagy más veszélyeztető állapotban lévő személy orvosi vizsgálatára, és közreműködik az egészségügyi intézetbe történő szállításában;

Ezen a ponton a Testület szükségesnek tartja kihangsúlyozni, hogy vizsgálata kizárólag arra korlátozódik, hogy az intézkedés során a rendőrökben felmerülhetett-e a gyanú arra vonatkozóan, hogy a panaszosnak pszichiátriai kezelésre van szüksége. A Testület tehát nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy a panaszosnál fennáll-e bármilyen mentális betegség, egyedül azt vizsgálja, hogy az intézkedés pillanatában a panaszos viselkedése indokolta-e a rendőrség részéről való fellépést.

A Testület elfogadta a rendőri állítást, mely szerint az Rtv. 37. §-ának b) pontja alapján szükség volt a panaszossal szemben biztonsági intézkedés foganatosítására. A rendőri álláspontot támasztják alá a gondnok által elmondottak és az általa a beadványához csatolt orvosi dokumentáció is, továbbá az, hogy a háziorvos is nyugtató beadását és a pszichiátriai intézetbe történő beutalást tartotta indokoltnak.

A Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos magatartása alkalmas volt arra, hogy a rendőrökben felmerüljön a panaszos mentális betegségének lehetősége, és ezért arról döntsenek, hogy további orvosi vizsgálat szükséges az előállítás foganatosítása helyett. Mindezekre tekintettel megállapítható, hogy nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga a biztonsági intézkedés foganatosítása által.

b) A panaszos gondnoka előadta, hogy a pszichiátrián a szakorvosi vizsgálat nem látta indokoltnak a panaszos benntartását, a gondnok véleménye szerint tehát nem volt indokolt, hogy bevigyék a fiát a zárt osztályra, továbbá nélküle, a „gyámja” nélkül nem vihették volna el a panaszost a rendőrök.

A Testület ismételten rögzíti, hogy a pszichiátriai intézetbe történő beutalásról a háziorvos döntött, akinek tevékenységét a Testület nem jogosult vizsgálni. Mivel a beutalás indokoltságának eldöntése orvos-szakmai kérdés, ez nem a rendőrök döntési kompetenciájába tartozik, ezért a kezelésről való döntést nem ők hozták meg. Erre tekintettel a Testület ezt az elemet nem vizsgálja.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.

Az Rtv. nem írja elő a gondnokság alatt álló személy gondnokának jelenlétét a biztonsági intézkedés előfeltételeként. A törvény az előállítás kapcsán is kizárólag az értesítési kötelezettséget rögzíti, melyet a rendőrségnek haladéktalanul teljesítenie kell. A rendőri dokumentáció alapján megállapítható, hogy a panaszos gondnoka jelen esetben tisztában volt a fiával szembeni biztonsági intézkedés foganatosításával. A törvény nem ír elő bármilyen köteletséget az intézkedő rendőrök számára a biztonsági intézkedéssel kapcsolatban, és a gondnok jelenléte sem kötelező ezen intézkedés során.

A Testület megállapította tehát, hogy nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a gondnoka jelenlétének hiánya miatt a biztonsági intézkedés során.

3) A Testület ezt követően a kényszerítő eszközök használatát vizsgálta.

A gondnok előadása szerint a panaszossal szemben úgy intézkedtek a rendőrök, hogy ketten kivitték őt, kihúzkodták és leteperték az árokparton a földre, csavargatták a kezét, rátérdeltek, majd hátrabilincseltek a kezeit. A bilincselés nyomai hetekkel később is látszanak még. A panaszos kérte őket, hogy egy kicsit oldjanak rajta, de ezt megtagadták.

A rendőri álláspont szerint, mikor a rendőrök közölték a panaszossal, hogy a rendőrkapitányságra előállítják bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt, ő a felszólításnak nem tett eleget, a biztonsági háromszögből kilépve a kapu mögé húzódott. A törvény nevében szavak előrebocsátásával a panaszos kezeit a csuklójánál fogva megfogták, mivel aktívan ellenállt, testsúlyát felhasználva hátradőlt és rángatta a karjait, kiabált, valamint az édesanyja próbálta befelé húzni a fiát. A panaszos egy pillanatra az édesanyjára figyelt, ekkor már a kapu előtt voltak, a testhelyzete még mindig menekülő volt, rángatta a karjait és betámasztott. Felszólítást követően a főtörzsszázlós a panaszost az egyensúlyából kibillentette, ekkor a panaszost földre tudta vinni, melyet kihasználva a jobb kezét bilincselő helyzetbe fordította a rendőr, és a szökés megakadályozása és az ellenszegülés megtörése végett megbilincselte hátra helyzetben. A bilincseléssel kapcsolatban rögzítette a rendőr, hogy zsanéros bilincset alkalmaztak, ami rögzíthető, és nem tud összezáródni még nyomásra sem, Kizárólag akkor okozhat hámsérülést, a dörzsölődés hatására, ha fészkelődik bilincselte személy.

A bilincselést az Rtv. 48.§ b) és c) pontja alapján foganatosították, a testi kényszer pedig a 47.§ alapján. A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 41.§ (4) b) pontja szerint a kezek előre, illetőleg hátra bilincselését alkalmazták.

A Testület ehelyütt hivatkozik az arányosság követelményére, amelyet az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdése úgy határoz meg, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával, míg a (2) bekezdés szerint több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár. Az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése szerint továbbá a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

A Szolgálati Szabályzat a kényszerítő eszközök általános szabályai között, a 39. § (1) bekezdésben rögzíti, hogy kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan.

A Szolgálati Szabályzat fentebb hivatkozott 39. §-ának (3) bekezdése szerint továbbá a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie: a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

a) A Testület először a testi kényszer alkalmazását vizsgálta.

Az Rtv. 47. § alapján a rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.

A Szolgálati Szabályzat 40. §-a a következőképpen rendelkezik a testi kényszerről. A megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. A testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat. A rendőr a támadás céljára szolgáló eszköz használatának megakadályozása, továbbá a támadás elhárítása érdekében az ehhez szükséges erejű és irányultságú ütést vagy rúgást alkalmazhat.

A rendőri intézkedések gyakorlati végrehajtásának alapvető taktikáiról szóló 18/2008. (OT 10.) ORFK utasítás melléklete részletesen tartalmazza az egyes intézkedési taktikák leírását.

A kényszerítő eszközök alkalmazásának alapvető taktikáiról szóló fejezetben, a testi kényszerre vonatkozó alapelvek között szerepel – többek között –, hogy a testi kényszer alapvetően megfogást, lefogást, eltávolítást és elszállítást jelent. A rendőr testi kényszer végrehajtása során elsősorban kar-és csuklófeszítéseket, illetve elvezető fogásokat hajt végre. A rendőr továbbá az őt ért támadás során, illetve súlyosabb kényszerítő eszköz alkalmazásának elkerülése érdekében az önvédelmi fogásokat is felhasználhatja.

A rendőri dokumentáció alapján megállapítható, hogy a testi kényszert annak érdekében, alkalmazták, hogy a panaszos ellenszegülését megtörjék, majd később azért, hogy a bilincset fel tudják rá helyezni. Mivel a panaszos megpróbálta magát kivonni a rendőri intézkedés alól, a rendőri intézkedést szerette volna gátolni, megállapítható, hogy nem állt a rendőrök rendelkezésére más, kisebb jogkorlátozással járó eszköz, amellyel elérhették volna az intézkedés célját. Mindezekre tekintettel indokolt volt az intézkedő rendőrök által a testi kényszer alkalmazása.

Annak megállapítása azonban, hogy a testi kényszert a törvényi felhatalmazásnak megfelelő körben alkalmazták-e a rendőrök, vagy a felhatalmazáson túli fizikai erőszakot alkalmaztak, ahogy a panaszos gondnoka ezt leírta, a Testület kompetenciáján kívül esik. A panaszosi és a rendőri álláspont között ugyanis olyan mértékű ellentét feszül, melyet a Testület – a bizonyítékok csekély volta miatt – nem tudott feloldani, így a történetek rekonstruálására nem volt lehetősége.

Mindezekre tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszossal szemben indokoltan alkalmaztak testi kényszert, azonban nem megállapítható, hogy a testi kényszer alkalmazása a törvényi felhatalmazásnak megfelelően történt-e, vagy azon túlterjeszkedtek az intézkedők, ezért ebben a körben a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

b) Ezt követően a Testület a bilincselést vizsgálta.

Az Rtv. 48. § szerint a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy a) önkárosításának megakadályozására, b) támadásának megakadályozására, c) szökésének megakadályozására, d) ellenszegülésének megtörésére.

A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés szerint a bilincs alkalmazása kizárólag az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben, a kényszerítő eszköz alkalmazásának az Rtv.-ben és az e

rendeletben meghatározott követelményei teljesülése esetén, különösen azzal szemben lehet indokolt, a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető, b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja, c) akinek az elfogására büncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg, d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg, e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget, f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, illetve - az őrzés idejére - akit az előállító egységen vagy a fogdán kívül őriznek, vagy g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő. A (3) bekezdés szerint bilincselést az erre a célra rendszeresített eszközzel kell végrehajtani. Ennek hiányában vagy ezek meghibásodása, megrongálódása esetén más, ilyen célra megfelelő eszköz is alkalmazható, de tilos vékony fém- vagy műanyag huzalt, a jellegénél fogva sérülést okozó eszközt alkalmazni.

A Testület elfogadta a rendőri álláspontot, mely szerint a panaszos megbilincselése indokolt volt, mivel magatartásából alappal következtethettek arra, hogy a támadásától, vagy szökésétől tartani lehet. A Testület figyelembe vette továbbá azt is, hogy a panaszos édesanyjának viselkedése olyan mértékben zavarta a rendőri intézkedést, hogy emiatt mindkét bilincselési ok felmerülésének lehetősége megnövekedett. Azonban a Testület megjegyzi, hogy az Rtv. 48.§-ában felsorolt pontok közül a panaszos viselkedésére leginkább a d) pont hívható fel, mint jogalap, mivel a panaszos cselekményével a jogszerű rendőri intézkedésnek szegült ellen.

A Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga, mivel a bilincset indokoltan alkalmazták vele szemben.

c) A bilincselés nyomai hetekkel később is látszottak még a panaszos karján. A panaszos kérte a rendőröket, hogy egy kicsit oldjanak rajta, de ezt megtagadták.

A bilincseléssel kapcsolatban rögzítette a rendőr, hogy zsanéros bilincset alkalmaztak, ami rögzíthető, és nem tud összezáródni még nyomásra sem, Kizárólag akkor okozhat hámsérülést, a dörzsölődés hatására, ha fészkelődik bilincselte személy.

A Testület elfogadta a rendőri álláspontot, mely szerint nem az intézkedők hibájából eredően keletkezett a panaszoson sérülés a bilincselés által, mivel ők az arra rendszeresített, megfelelő bilincset alkalmazták a panaszoson.

A panaszos karján keletkezett sérülések tehát nem a rendőri, hanem a panaszosi tevékenységnek tudhatók be, erre tekintettel nem sérült a panaszos testi épséghez való joga a bilincselés módja által.

4) A panaszos gondnoka sérelmezte, hogy a fiát 30-40 percig várakoztatták megbilincselve az otthonuknál, ezzel kitéve őt annak, hogy minden ott haladó előtt megszegyenüljön, továbbá a körzeti orvoshoz is úgy vitték be, hogy a váróban tartózkodtak más betegek is.

A rendőrségi dokumentációból kiderül, hogy a panaszos otthonánál azért kellett várakozniuk, mivel a panaszos magatartása, hangulatingadozása miatt, továbbá az édesanyja bokasérülése miatt a rendőrök indokoltnak látták, hogy értesítsék a mentőszolgálatot. Az OMSZ kérésére 16 óráig vártak, majd ezt követően a panaszos édesanyja nem volt hajlandó alávetni magát az orvosi vizsgálatnak, ezért az esetkocsiba történő beszállítása is csak huzamos ideig tartó unszólást követően sikerült.

16 óra 20 perckor a panaszost átszállították a háziorvosához, ahol a rendelőbe hátulról szállították be, ott elkülönítve, egy külön helyiségben vizsgálták. A háziorvos rendelése az adott napon 17

óraig tartott. A panaszossal a rendelési idő vége előtt nem sokkal érkeztek meg, így a rendelőben csak néhány személy tartózkodott, akik érkezésüknek nem tulajdonítottak jelentőséget.

Sem a Rtv., sem a Szolgálati Szabályzat nem tartalmaz az intézkedés helyének megválasztásával kapcsolatban rendelkezéseket. Az Rtv. 2. §-ából – amely szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait – levezethető azonban, hogy az intézkedő rendőrök kötelesek úgy eljárni, hogy az az intézkedés alá vontnak a lehető legkisebb sérelmet okozza.

A Testület megjegyzi, hogy a rendőri intézkedések jelentős részét végzik az eljáró rendőrök közterületen, közterület közvetlen közelében vagy más, az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyen, így szinte lehetetlen annak elkerülése, hogy az egyes intézkedéseknek szemtanúi legyenek. A Testület azt sem vonja kétségbe, hogy az ilyen helyen foganatosított rendőri intézkedés az intézkedés alá vont számára kellemetlen, esetleg megalázó is lehet. Ugyanakkor jelen esetben mindkét helyszínről elmondható, hogy a rendőröknek nem volt mérlegelési lehetősége: a panaszos otthonánál a mentőszolgálat megérkezésére kellett várni (a panaszos viselkedéséből, és édesanyja sérüléséből kifolyólag), a háziorvosi rendelőbe történő szállítás pedig az orvosi vizsgálat elvégzése miatt mindenképpen szükséges volt.

A Testület a fentiek alapján úgy foglalt állást, hogy az intézkedés helyének megválasztása kapcsán a panaszos emberi méltósághoz való jogának megsértése az adott körülmények között nem valósult meg.

5) A Testület vizsgálta a szolgálati fellépés módját.

A panaszos gondnokának állítása szerint a rendőrök öten, szolgálati kocsival érkeztek, még villogót is használtak. Az öt rendőrből kettő nyomozó volt.

Az intézkedő rendőrök jelentésükben leírták, hogy a bűnügyi osztályon dolgozó kollégák kérték a segítségüket a *.bü. számú büntető eljárással kapcsolatban: a végrehajtandó kutatás és lefoglalás biztosítását. A helyszínre 13 óra 45 perckor érkeztek (a r. főtörzssászlós, S. J. r. törzssászlós, S. A. r. törzsőrmester és B. A. r. főtörzsőrmester, azaz négy személy). A lakcím előtt leparkoltak, ennek során megkülönböztető fény- és hangjelzést nem alkalmaztak.

A Testület úgy foglalt állást, hogy az eljárási cselekmény jellegéből adódóan a helyszínen megjelenő rendőrök tevékenysége különböző funkciót biztosított (a bűnügyi osztály munkatársai a kutatást végezték, egy járőrpár pedig biztosította ezt az intézkedést), ezért a helyszínre érkező rendőrök száma jelen esetben indokolt volt, **nem sérült ezáltal a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga.**

A panaszosi és a rendőri álláspont ellentétes annak kapcsán, hogy a kikerkező rendőrök alkalmaztak-e megkülönböztető fény-és hangjelzést, ezért a Testületnek a – bizonyítékok csekély volta miatt – nem volt lehetősége a történetek rekonstruálására. **Nem megállapítható a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelme ebben a kérdésben.**

V.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a panaszossal szemben felmerült a lopás vétség elkövetésének megalapozott gyanúja, amely a rendőrség oldalán intézkedési kötelezettséget keletkeztetett arra irányulóan, hogy feltárja a történeteket. Nem

sérült tehát a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga az intézkedés fogatosítása által. A Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos magatartása alkalmas volt arra, hogy a rendőrökben felmerüljön a panaszos mentális betegségének lehetősége, és ezért arról döntenek, hogy további orvosi vizsgálat szükséges. Mindezekre tekintettel megállapítható, hogy nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga a biztonsági intézkedés fogatosítása által. A Testület megállapította, hogy nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a gondnoka jelenlétének hiánya miatt a biztonsági intézkedés során. A Testület álláspontja szerint a panaszossal szemben indokoltan alkalmaztak testi kényszert, azonban nem megállapítható, hogy a testi kényszer alkalmazása a törvényi felhatalmazásnak megfelelően történt-e, vagy azon túlterjeszkedtek az intézkedők, ezért ebben a körben a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható. A Testület álláspontja szerint a bilincset indokoltan alkalmazták a panaszossal szemben, ezáltal nem sérült az emberi méltósághoz való joga. A panaszos karján keletkezett sérülések nem a rendőri, hanem a panaszosi tevékenységnek tudhatók be, erre tekintettel nem sérült a panaszos testi épséghez való joga a bilincselés módja által. Az intézkedés helyének megválasztása kapcsán a panaszos emberi méltósághoz való jogának megsértése az adott körülmények között nem valósult meg. A Testület úgy foglalt állást, hogy az eljárási cselekmény jellegéből adódóan a helyszínen megjelenő rendőrök tevékenysége különböző funkciót biztosított, ezért a helyszínre érkező rendőrök száma jelen esetben indokolt volt, nem sérült ezáltal a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga. A panaszosi és a rendőri álláspont ellentétes annak kapcsán, hogy a kitérkező rendőrök alkalmaztak-e megkülönböztető fény-és hangjelzést, azért a Testületnek a – bizonyítékok csekély volta miatt – nem volt lehetősége a történetek rekonstruálására. Nem megállapítható a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme ebben a kérdésben.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést fogatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2019. július 15.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Fráterné Dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
előadó testületi tag